

Arrest

nr. 299 984 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW loco advocaat B. SOENEN en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/11/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 19/08/2020) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 19/08/2020) dat een broer legaal in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte verklaarde betrokkene dat een oom in Duitsland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 13/10/2022) van betrokkene verklaarde hij door de kou rugklachten te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en maakt hij het niet aannemelijk daar geen toegang te hebben tot de nodige gezondheidszorg. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, (§1,) 6°; 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“3.2.2. Procedurele toestand van de verzoekende partij en de gevolgen daarvan

Dat verzoeker niet in de mogelijkheid was tijdig beroep in te dienen tegen de laatste niet-ontvankelijkheidsbeslissing aangezien hij geen vast adres had op dat moment.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming zal indienen aangezien er nieuwe elementen in zijn zaak zijn waarvan het CGVS nog niet eerder kennis heeft genomen. Zo werd de psychologische problematiek van verzoeker nog niet in rekening gebracht. (Zie stuk 2)

Dit is evenwel van wezenlijk belang.

Verzoeker kan dan ook dienstig verwijzen naar recente RVV rechtspraak o.a.: nr. 259.842 van 31 augustus 2021; nr. 260.134 van 3 september 2021 en nr. 260.192 van 6 september 2021.

In deze drie verschillende zaken wordt de RVV geconfronteerd met verzoekers om internationale bescherming die beschikken over een internationaal beschermingsstatuut in Griekenland en hierdoor eerder in België een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek kregen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vw, maar die later alsnog een volgend verzoek om internationale bescherming indienden in België.

Ten aanzien van de drie verzoekers werd een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek genomen op grond van artikel 57/6/2, §1 Vw, omdat het CGVS van oordeel was dat er geen nieuwe elementen werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In de zaken werd telkenmale beroep ingesteld en telkens oordeelde de RVV dat nieuwe elementen in verband met de psychische kwetsbaarheid van de verzoekers met een statuut in Griekenland, neergelegd in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming in België, grondig onderzocht moeten worden.

De RVV vernietigde de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen en stuurde de dossiers terug naar het CGVS voor een nieuw onderzoek gelet op de ‘nieuwe’ psychische elementen.

Dat dit element derhalve de kans op internationale bescherming verhoogd.

Dit gegeven heeft gevolgen die relevant zijn voor de beslissing van verweerster.

Er dient te worden benadrukt dat de indiening van een volgend verzoek om internationale bescherming tot gevolg heeft dat de verzoeker in het Rijk moet kunnen verblijven tot er een beslissing werd genomen door het CGVS.

Indien verzoeker gerepatrieerd zou worden naar zijn land van herkomst op basis van voorliggende beslissing terwijl een verzoek tot internationale bescherming nog hangende is, zou dit tot gevolg hebben dat hij niet meer als vluchteling erkend kan worden omdat de voorwaarde “zich buiten het land van herkomst vinden” niet langer vervuld zou zijn (RVV, 31.03.2010, T. Vreemdelingenrecht 2010, 265).

De uitvoering van de bestreden beslissing zou dus tot gevolg hebben dat de verzoeker zijn komende asielpprocedure in gedrang komt.

3.2.3. Onderzoek gezondheidstoestand

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: (...)

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet voldoende werd onderzocht.

Uit het medisch dossier van verzoeker blijkt dat verzoeker weldegelijk een psychologische problematiek heeft waarbij de diagnose PTSS werd vastgesteld (zie stuk 2).

Uit het dossier blijkt dat er “zeker nood” is aan verdere psychologische begeleiding (zie stuk 2).

De toenmalige psycholoog attesteerde ;

(...)

(zie stuk 2)

Dat gezien verzoeker sedert de afsluiting van zijn eerste VIB geen oranjekaart meer kreeg, hij op heden niet psychologisch kan worden opgevolgd, hoewel blijkt uit het gevoegd medisch dossier dat hier “zeker nood” aan is.

De mentale gezondheid van de verzoeker gaat dan ook zienderogen achteruit.

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Uit de motivering blijkt niet dat er een onderzoek werd gevoerd waardoor minstens de formele motiveringsverplichting werd miskent en de specifieke zorgvuldigheidsplicht dat ter zake geldt naast zich neerlegt.

Er werd onder meer geen rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand van de verzoeker.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat op 24 november 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit als volgt:

"Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 19/08/2020) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 19/08/2020) dat een broer legaal in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte verklaarde betrokkene dat een oom in Duitsland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 13/10/2022) van betrokkene verklaarde hij door de kou rugklachten te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en maakt hij het niet aannemelijk daar geen toegang te hebben tot de nodige gezondheidszorg. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan."

Er wordt tot slot gemotiveerd dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet en dus niet gedwongen verwijderd zal worden naar het land van herkomst, dat bij een eventuele verwijdering Griekenland het land van bestemming is en dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de motivering niet blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd naar haar mentale gezondheid, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.8. blijkt dat de verwerende partij niet gehouden was om met de mentale gezondheid van de verzoekende partij rekening te houden en hierover te motiveren, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.6. De verzoekende partij stelt dat zij niet in de mogelijkheid was om tijdig beroep in te dienen tegen de laatste niet-ontvankelijkheidsbeslissing aangezien zij geen vast adres had op dat moment, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Zowel voor de kennisgeving van een beslissing (*in casu* van niet-ontvankelijkheid) van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) als voor het voeren van een procedure voor de Raad voorziet de Vreemdelingenwet immers in een woonplaatskeuze in België die geenszins moet samenvallen met een verblijfs- of domicilieadres. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat of waarom zij wegens het gebrek aan 'vast adres' in de onmogelijkheid was om een tijdig beroep in te dienen tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de commissaris-generaal. Nog minder toont zij door te wijzen op deze vermeende onmogelijkheid aan dat de motieven van de thans bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij een volgend verzoek om internationale bescherming zal indienen aangezien er nieuwe elementen in haar zaak zijn waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) nog niet eerder kennis heeft genomen en dat haar psychologische problematiek nog niet in rekening werd gebracht, kan de Raad slechts opmerken dat het de verzoekende partij vrijstaat om dit te doen. Het gegeven dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de wens bestaat om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen omwille van haar psychologische problematiek, doet echter geen afbreuk aan de motieven van de thans bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij met voornoemd betoog het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij meent dat haar intentie een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen van wezenlijk belang is en verwijst in dit verband naar drie arresten van de Raad, met name nr. 259 842 van 31 augustus 2021, nr. 260 134 van 3 september 2021 en nr. 260 192 van 6 september 2021.

De verzoekende partij betoogt dat de Raad in deze drie verschillende zaken wordt geconfronteerd met verzoekers om internationale bescherming die beschikken over een internationaal beschermingsstatuut in Griekenland en hierdoor eerder in België een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek kregen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, maar die later alsnog een volgend verzoek om internationale bescherming indienden in België, dat ten aanzien van die drie verzoekers een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek werd genomen op grond van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, omdat het CGVS van oordeel was dat er geen nieuwe elementen werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, dat in de zaken telkenmale beroep werd ingesteld en de Raad telkens oordeelde dat nieuwe elementen in verband met de psychische kwetsbaarheid van verzoekers met een statuut in Griekenland, neergelegd in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming in België, grondig onderzocht moeten worden, dat de Raad de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen vernietigde en de dossiers terugstuurde naar het CGVS voor een nieuw onderzoek gelet op de 'nieuwe' psychische elementen, dat dit element de kans op internationale bescherming verhoogt.

De Raad stelt vast dat op heden nog geen nieuw verzoek om internationale bescherming werd ingediend door de verzoekende partij, zoals ook bevestigd wordt ter terechtzitting. Gezien nog geen nieuw verzoek om internationale bescherming werd ingediend, werd logischerwijze ook nog geen beroep ingesteld tegen een eventuele beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Er blijkt aldus niet dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar aangehaalde arresten vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De verzoekende partij kan *in casu* dan ook geenszins dienstig verwijzen naar voormelde arresten van de Raad.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat de 'nieuwe' psychische elementen de kans op internationale bescherming verhogen, doet echter geen afbreuk aan de motieven van de thans bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij met voornoemd betoog het tegendeel niet aannemelijk. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de thans bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarbij zij haar nieuwe psychische elementen naar voren kan brengen.

Waar de verzoekende partij stelt dat dit gegeven gevolgen heeft die relevant zijn voor de beslissing van de verwerende partij, dat de indiening van een volgend verzoek om internationale bescherming tot gevolg heeft dat zij in het Rijk moet kunnen verblijven tot er een beslissing werd genomen door het CGVS, dat indien zij gerepatriëerd zou worden naar haar land van herkomst op basis van voorliggende beslissing terwijl een verzoek tot internationale bescherming nog hangende is, dit tot gevolg zou hebben dat zij niet meer als vluchteling erkend kan worden omdat de voorwaarde "*zich buiten het land van herkomst (be)vinden*" niet langer vervuld zou zijn en dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat haar komende asielprocedure in het gedrang komt, merkt de Raad vooreerst opnieuw op dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen volgend verzoek om internationale bescherming hangend was zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verder gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming het bestaan van een verwijderingsmaatregel niet aantast en dat een voorlopig verblijf, toegestaan in het kader en voor de duur van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel tijdelijk opschort. Aldus dient de verzoekende partij tijdens de behandeling van haar eventueel (volgend) verzoek om internationale bescherming niet te vrezen voor een repatriëring naar haar land van herkomst, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing wordt geduid dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet en dus niet gedwongen zal verwijderd worden naar het land van herkomst, dat bij een eventuele verwijdering Griekenland het land van bestemming is, wat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist.

3.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met

toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.8. De verzoekende partij stelt dat haar gezondheidstoestand niet voldoende werd onderzocht, dat uit haar medisch dossier blijkt dat zij wel degelijk een psychologische problematiek heeft waarbij de diagnose PTSS werd vastgesteld, dat uit het dossier blijkt dat er zeker nood is aan verdere psychologische begeleiding, waarna zij een attest van haar toenmalige psycholoog van 18 januari 2021 citeert dat zij tevens bij haar verzoekschrift voegt. De verzoekende partij betoogt verder dat gezien zij sedert de afsluiting van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen oranje kaart meer kreeg, zij op heden niet psychologisch kan worden opgevolgd, hoewel uit het gevoegd medisch dossier blijkt dat hier zeker nood aan is, dat haar mentale gezondheid dan ook zienderogen achteruit gaat, dat uit de motivering niet blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd en de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht ter zake naast zich neerlegt en dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift slechts haar gezondheidsprobleem toelicht en staakt, doch nalaat te verduidelijken, nog minder aan te tonen, op welke wijze de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor voornoemde gezondheidstoestand derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. De verzoekende partij toont niet aan dat door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten gevolge waarvan zij het grondgebied dient te verlaten, haar gezondheidstoestand in het gedrang komt. De verzoekende partij stelt niet – nog minder toont zij aan – dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen en haalt voorts geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de behandeling en opvolging in Griekenland, indien die nodig zou zijn, waardoor de verwerende partij gehouden zou zijn geweest hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een gezondheidsproblematiek die het nemen van een bevel kan verhinderen en waarmee de verwerende partij alsdan rekening had moeten

houden en over had moeten motiveren. Het betoog van de verzoekende partij dat gezien zij sedert de afsluiting van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen oranje kaart meer kreeg, zij op heden niet psychologisch kan worden opgevolgd, hoewel uit het gevoegd medisch dossier blijkt dat hier zeker nood aan is, dat haar mentale gezondheid dan ook zienderogen achteruit gaat, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Verder merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt gemotiveerd als volgt: *“Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd. 13/10/2022) van betrokkene verklaarde hij door de kou rugklachten te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en maakt hij het niet aannemelijk daar geen toegang te hebben tot de nodige gezondheidszorg. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.”* Aldus heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in Griekenland, alwaar zij internationale bescherming geniet, geen toegang zou hebben tot de nodige gezondheidszorg.

Met voornoemd betoog en gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.9. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat ook omtrent het hoger belang van het kind en het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd zoals blijkt uit punt 3.3. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat de motieven betreffende het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind of haar familie- en gezinsleven waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.10. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.11. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.12. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER